

Kâinatın Baş Belâsı Olmadığımızı Göre...

Bir zât, hammaddelerden mükemmel mamûller yapan hârika bir fabrika inşa etse, bütün cihazlarını hikmetle yerleştirse ve fabrikanın bütün levazımâtını tedarik etse, fabrika çalışıp maksuda muvafık neticeleri verdikten sonra, bu zât bu mamûlleri ikinci bir fabrikasına soksa ve bu fabrika söz konusu mamûlleri hammaddelerinden de daha kıymetsiz bir hâle getirirse, elbetteki bütün bu faaliyetler abes ve israf olmuş olur.

Eğer âhîret olmazsa, Cenâb-ı Hakk'ın yaratmış olduğu şu kâinat fabrikası temsildeki birinci fabrikaya, insan ise temsildeki ikinci fabrikaya benzer.

Kâinat fabrikasında unsurlar terbiye edilip nebatat hâline, nebatat da hayvanat hâline getiriliyor. İnsan ise yediği bir elmayı veya bir tavuğu necasete inkılâp ettiriyor. Eğer âhîret olmazsa ve insan oraya namzed ve ulvî gayelerle yüklü bulunmazsa, nev-i insan şu kâinatın başına belâ olmuş olur. **Şöyle ki:**

Güneş her sabah kendi mahsulâtı olan ışığını bizim pencerelerimizden içeri atıyor. **Toprak**, yetiştirdiği nebatatı bize uzatıyor. **Koyun** ise, akşama kadar dağda taşta dolaşıp elde ettiği sütü bizim kabımıza boşaltıyor. **At** ise, akaryakıtını alan bir taksi misâli, otlayıp karnını doyurduktan sonra sırtına binmemiz için kapımızda bekliyor. **Hava**, zaten bir an olsun yanımızdan ayrılmıyor...

Bu mahlûkatlar, bizi böyle nazeninâne besledikten sonra, biz Cenâb-ı Hakk'a karşı kulluk vazifemizi ifa etmeyip, sadece dünyevî işler ve zevkler peşinde koşsak, bütün ömrümüz boyunca bu faaliyetlerin neticesini necasete inkılâp ettirmekten başka bir iş yapmamış oluruz.

Bu azîm cinayetin cezasının da ne derece dehşetli olacağını kıyas ediniz.